

La tribuna

Reforma fiscal, Andorra i l'article 37 de la Constitució

La fiscalitat és el millor reflex del que volem que sigui la nostra vida en comú

JAUME

Bartumeu

El debat sobre la reforma del sistema fiscal andorrà està adquirint un creixent protagonisme en la vida política i social.

La setmana passada ha estat la Confederació Empresarial Andorrana que ha volgut dir-hi la seva aixecant la bandera de la defensa del que anomena els «residents no lucratiu», hem de suposar que en contraposició als altres, que devem ser «residents lucratiu».

Bé, més enllà de terminologies especialment ridícules del que es tracta és d'una nova crida a l'establiment d'exempcions i excepcions a la regla general.

Al capdavant és una perfecta escaificació d'allò que en altres latituds s'ha definit com «... no al meu jardí!».

Dit altrament, tothom diu que s'ha de contribuir a la despesa pública i gairebé tothom reconeix, tal com assenyalava l'article 37 de la Constitució, que aquesta contribució s'ha de fer «... segons la seva capa-

citada econòmica, mitjançant un sistema fiscal just, establert per llei i fonamentat en els principis de generalitat i de distribució equitativa de les càrregues fiscals».

Però, ai fillets!, quan s'acosta l'aprovació de la norma tributària –es digui Impost General Indirecte (IGI) o Impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF)– correm-hi tots a defensar el propi jardí, no fos pas el cas que ens toqués pagar gran cosa!

Cal recordar que l'article 37 de la Constitució forma part del capítol VI que té un títol ben explícit: *Dels deures dels andorrans i dels estrangers*.

Doncs sí aquí hem de contribuir tots, els «lucratiu» i els «no lucratiu».

Una altra cosa, ben distinta, és l'avaluació de la distribució equitativa de les càrregues fiscals. Però tothom ha de contribuir.

És ben normal que la fiscalitat despertí una gran atenció perquè qualsevulla modificació incideix directament a la butxaca de les persones que vivim i treballem a Andorra.

En qualsevol cas difícilment podrem desenvolupar el mandat constitucional de l'article 37 si un dia són les estacions d'esquí, un altre dia són els hotelers i comerciants i, unes setmanes després, són els resi-

dents «no lucratiu» que van aixecant barreres al desplegament tributari.

En lloc d'avançar cap a una implementació positiva d'una fiscalitat reduïda, justa i eficient, sembla que ens volen portar cap a un model molt complex, carregat d'excepcions a la norma general.

ABANS de començar, les influències dels uns i dels altres apreten fort intentant afegir a l'esquema inicial una multitud de consideracions singulars.

Penso que anem malament per aquest camí en unes circumstàncies en què el dèficit i les exigències de despesa pública ens porten a no disminuir la recaptació sinó a augmentar-la.

Precisament dijous passat vaig assistir, a la seu del Col·legi d'Economistes, a Barcelona, a la presentació d'un llibre sobre la reforma tributària

espanyola, un dels autors del qual és el Doctor **Josep Maria Duran**, professor de la Facultat d'Econòmiques i membre de l'Institut d'Economia de Barcelona. Tant ell com el professor **Esteller** ens van recordar els ob-

EL PERIÒDIC

S'ha dit, penso que ben encertadament, que la fiscalitat és el millor reflex del que volem

jectius d'un sistema fiscal: **neutralitat, senzillesa i objectivitat**.

De fet, els autors del llibre van citar l'economista **Richard Blundell** assenyalant que recomanava que als objectius anteriors s'hi afegís també

l'estabilitat i la transparència.

L'estabilitat desaconsella anar modificant, a bursades, les normes tributàries en funció de les apretades dels lobbys d'influència. I la transparència exigeix que el debat es faci en el marc d'un procediment legislatiu normal, sense caure en el contraban legislatiu que el govern de DA va emprar per acontentar les estacions d'esquí reduint-los l'IGI o per modificar l'IGI del sector bancari.

L'actual desenvolupament d'una reforma tributària a Andorra hauria de servir per debatre a l'entorn de quin model de societat volem.

S'ha dit, penso que ben encertadament, que la fiscalitat és el millor reflex del que volem que sigui la nostra vida en comú.

Nosaltres no compartim la preocupant tendència a generar una normativa inestable, complicada i afavoridora del qui més crida o del que té més bons padrins.

Tal i com va dir el degà del Col·legi d'Economistes de Barcelona, el dijous dia 20 al vespre en tancar l'acte que he esmentat, en matèria fiscal s'ha de ser prudent però no poruc. **Conseller general i membre del Consell Nacional de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra**